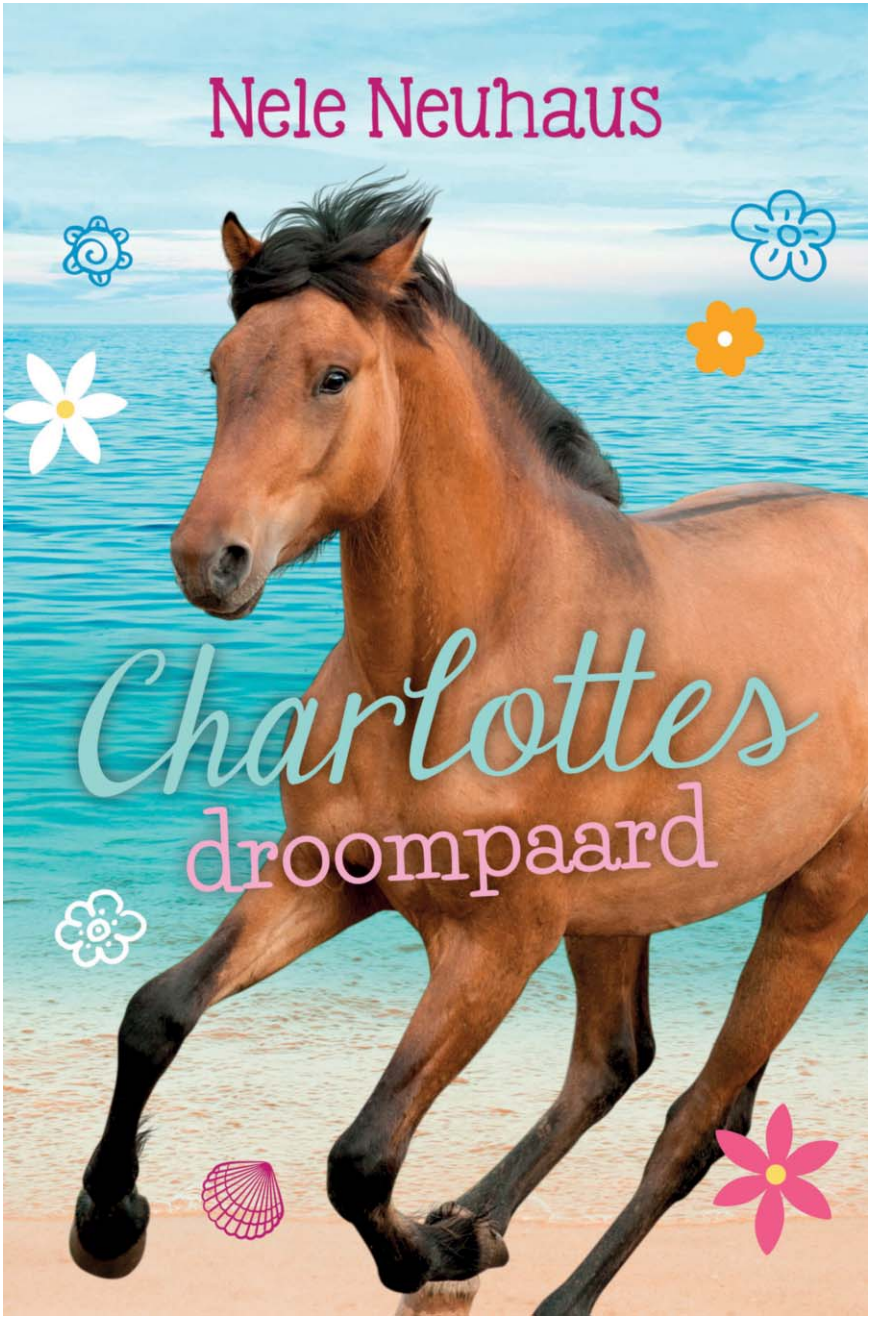

Uitgeverij Holland

Voor Doro

Oorspronkelijke titel: *Charlottes Traumpferd* door Nele Neuhaus
© 2012 by Planet Girl Verlag in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Nederlandse uitgave © 2014 Uitgeverij Holland – Haarlem
Vertaald uit het Duits door Leny van Grootel
Omslagontwerp Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN E-boek 9789025112776
ISBN papieren boek 9789025112639
NUR 283

www.uitgeverijholland.nl

Zomervakantie

Het was de laatste dag voor de zomervakantie. Vroeger had ik naar die dag uitgekeken, verlangend naar vier heerlijke, lange weken op het eiland Noirmoutier aan de Franse Atlantische kust. Maar dit jaar was alles anders. Ik verheugde me totaal niet op de vakantie, integendeel. Ik gruwde van het idee dat ik de manege vier weken lang zou moeten missen.

Toen we drie jaar geleden naar Bad Soden verhuisden, vond ik dat, in tegenstelling tot mijn broers en zusje, geweldig. Want ons nieuwe huis lag op nog geen vijftig meter van een manege. Mijn droom ging helemáál in vervulling toen ik op rijles mocht, en sindsdien was ik elke vrije minuut in de stallen te vinden.

De kleine manege lag aan de rand van een eikenbos en was tamelijk verouderd. Er waren wel veertig boxen maar slechts één bak, die de privérijders en de rijschool samen moesten delen, wat vooral in de winter een probleem was. Voor mij was de rijles ongetwijfeld het hoogtepunt van de week. Maar eigenlijk was het er elke dag spannend en opwindend, want er was altijd iets te beleven.

Mijn vrienden en ik zaten er helemaal niet mee dat we lucht waren voor de privérijders. We vonden het heerlijk in de stallen en zelf had ik sinds een paar weken een nieuwe, zeer belangrijke reden om nog vaker naar de manege te gaan. Die reden had een naam: Gento. Gento was een negenjarige bruine ruin en eigendom van meneer Lauterbach, een lid

van onze rijvereniging. Gento stond in een buitenbox en was voor mij het mooiste paard ter wereld. Meneer Lauterbach bekommerde zich echter maar weinig om zijn paard, hij had het zogenaamd te druk op zijn werk. De andere privépaarden werden door hun eigenaars geknuffeld en geborsteld tot ze glansden, maar Gento werd alleen maar uit zijn box gehaald als meneer Lauterbach uit rijden ging.

Ik had stiekem medelijden met het paard, het stond er vaak zo treurig en helemaal bezweet en met smerige hoeven bij. Misschien wilde het ook graag eens gepoetst en geknuffeld worden. En wat zou ik dat graag doen.

De negen manegepaarden werden 's morgens door de leerlingen verzorgd, en elk dier had zijn eigen fanclub. Ik hield het meest van Liesbeth, een koperkleurige vos met een mooie bles, een lichtbruine staart en lichtbruine manen en ik mocht haar elke donderdag verzorgen. Maar de oudere leerlingen waakten met argusogen over "hun" paarden, en het gebeurde maar al te vaak dat ze mij vergaten en ik de kans niet kreeg om Liesbeth te borstelen.

Wekenlang zat ik te broeden op een manier om Gento als verzorgpaard te krijgen. Voor een dertienjarige leerling-ruiter getuigde het van lef om de ongeschreven stalhiërarchie te doorbreken en de eigenaar van een privépaard aan te spreken en ik wist eigenlijk wel zeker dat het op niets zou uitlopen. Maar op een of andere manier verzamelde ik alle moed die ik in me had en vroeg meneer Lauterbach of ik Gento mocht verzorgen. Hij keek me geamuseerd aan.

'Ik ben elke middag hier in de stal,' trachtte ik hem te over-

tuigen. ‘Ik woon vlakbij, om de hoek. Daarom dacht ik, dan kan ik Gento elke dag borstelen en misschien ook laten grazen want u hebt daar te weinig tijd voor.’
Ik zei hem maar niet dat ik Gento al maandenlang met wortels en appels verwende en dat hij al hinnikte als hij mij aan zag komen.
‘Ach ja, waarom ook niet?’ antwoordde meneer Lauterbach ten slotte. ‘Ik heb echt te weinig tijd. Maar haal geen domme dingen met hem uit, want het is best een duur paard.’
Ik werd bijna duizelig van geluk.
‘Nee, natuurlijk niet,’ stamelde ik nog. Ik was heimelijk bang geweest dat hij me zou uitlachen want ik wist dat zowel Stefan als Dana hem dezelfde vraag hadden gesteld. Toen had hij geweigerd.
En het werd zelfs nog beter, want meneer Lauterbach gaf me zijn reservesleutel van de kast met poetsspullen. Een eigen kast in de tweede zadelkamer was een privilege, slechts voorbehouden aan de eigenaars van de privépaarden. Natuurlijk stikten de anderen bijna van jaloezie, maar toen ze doorkregen dat ik Gento alleen maar mocht poetsen en niet rijden, kon het ze niet meer schelen.
Ik was gelukkig. Van mijn eigen spaargeld kocht ik fatsoenlijke poetsspulletjes, staartspray en hoefvet want met die oude spullen van meneer Lauterbach was niets meer te beginnen. Sindsdien liep ik van de schoolbus niet meer recht naar huis, maar ging ik eerst bij Gento langs. Hij stond in een buitenbox, daarom kon ik ook als de manege gesloten was naar hem toe. Ik borstelde hem elke dag, poet-

ste zijn hoeven en vette ze in, ontklitte zijn prachtige staart en leerde hoe ik zijn manen moest invlechten. Minstens één keer per week poetste ik het zadeltuig, dat er verschrikkelijk uitzag. De wortels en appels voor Gento waste ik altijd grondig en ik sneed ze in kleine stukjes en ik sprenkelde ook altijd nog wat zonnebloemolie over de wortels omdat ik gehoord had dat zijn vacht daardoor meer zou gaan glanzen. Ik leidde de bruine ruin rond, liet hem grazen of was in zijn box met hem bezig.

Had ik huiswerk van school dan nam ik mijn schoolboeken mee en dan las ik hem voor en al gauw was het onmiskenbaar dat Gento op me wachtte.

Op een dag trof ik meneer Lauterbach en hij gaf me een compliment. 'Zo heeft Gento er echt nog nooit uitgezien,' zei hij en ik kreeg een kleur van geluk. 'Hij glanst als een rijpe kastanje.'

Soms lachten Stefan en de andere jongens me uit.

'Die Lauterbach profiteert alleen maar van jou,' zei Stefan op een middag, toen ik Gento aan zijn halster op de smalle groenstrook naast de springbak liet grazen, zodat zijn frisgewassen staart in de zon kon drogen. 'Als je nou nog mocht rijden in ruil voor je slavenwerk, kon ik je nog begrijpen, maar zo…'

Ik zelf was in mijn diepste dromen nog niet op het idee gekomen om op Gento te willen rijden. Gento was een uitstekend springpaard maar ik was jammer genoeg niet zo'n goede ruiter.

Dat Stefan, Dana, Annika en de anderen me uitlachten liet me koud. Ze waren gewoon jaloers. Ik was gelukkig met

Gento en als mijn ouders me 's avonds niet gewoon thuis hadden verwacht, had ik vast en zeker bij hem in zijn box geslapen.
Alles was volmaakt, als die vakantie in Frankrijk er maar niet was tussengekomen.
Bij de bushalte in Bad Soden wachtte ik op mijn zusje Cathrin, die een jaar jonger was dan ik en die net zo weinig met paarden had als mijn broers Phil en Florian. Cathrin en ik waren met dezelfde bus gekomen, maar zij had een eeuwigheid nodig om zeer luidruchtig en onder tranen afscheid te nemen van haar vriendinnen. Maar op een gegeven moment pakte ik haar bij haar arm en trok haar mee.
Ze strompelde achterstevoren mee en zwaaide snikkend naar de meisjes uit haar klas, alsof ze de volgende dag naar Amerika zou verhuizen en hen nooit meer terug zou zien.
'Kun jij mijn tas mee naar huis nemen,' vroeg ik haar. 'Dan kan ik nog gauw even naar de manege om me in te schrijven voor de rijles vandaag.'
Mijn zusje draaide zich om, veegde met de rug van haar hand de tranen uit haar ogen en dacht even na.
'Alleen als ik vanmiddag mag komen kijken,' zei ze ten slotte.
Dat kwam me slecht uit en dat wist ze heus wel. Ik vond het niet fijn als ze erbij was. Het klinkt misschien gek, maar in de manege was ik een ander mens en schaamde ik me diep als mijn zusje stomme vragen stelde en mij bij de anderen voor gek zette. Maar vandaag begon de vakantie en daarom streek ik over mijn hart. En waarschijnlijk bedacht ze zich de komende uren nog, want mijn zusje veranderde vaak al

binnen een paar minuten van plan.
'Goed,' zei ik dus. 'Maar het is niet zeker dat ik nog mee kan doen.'
Er verscheen een tevreden grijns op Cathrins zomersproetige gezicht. Bij de tweede straathoek greep ze mijn tas, onze wegen scheidden en ik liep de paar meter naar de manege.
In de grote bak met de witte omheining reden een paar ruiters op hun eigen paard. De machtige bomen die de bak omringden zorgden voor schaduw, zodat je ook in de zomer niet in de gloeiende zon hoefde te rijden. In de zorgvuldig gesnoeide rozenperken en de kersenboomgaard zoemden de bijen. Ik begon langzamer te lopen en wierp een verlangende blik op de ruiters. Het moest heerlijk zijn te kunnen rijden wanneer je ook maar zin en tijd had.
'Hallo meneer Kessler,' riep ik naar de instructeur, die mij voorbijreed op Abros, de grote ruin die van de vader van mijn vriendin Billie was.
'Hallo Charlotte.' De instructeur bracht het paard tot stilstand. 'En, heb je eindelijk vakantie?'
'Ja.' Ik bleef staan. 'Kan ik vanmiddag om drie uur nog meerijden?'
'Natuurlijk. Schrijf je maar in.' Meneer Kessler liet de teugels vieren en streek met een hand door zijn kortgeknipte donkere haar. 'Heb je trouwens zin om met de cursus dressuur mee te doen, voor het examen?'
'Voor het examen?' herhaalde ik en ik werd van opwinding week in mijn knieën. Meneer Kessler vroeg dat zomaar gewoon, alsof het iets vanzelfsprekends was. De laatste keer dat er in de manege dressuurexamens werden gereden had

hij me niet gevraagd. Betekende dit misschien dat hij me intussen goed genoeg vond?
'Ja,' zei de instructeur. 'In de tweede helft van juli wil ik een cursus gaan geven die met het examen afsluit. Ik dacht dat het wel iets was voor Dorothee, Inga en voor jou.'
Ik staarde hem aan. Mijn voorpret veranderde op slag in bittere teleurstelling. Dat kon toch niet waar zijn! In de tweede helft van juli was ik weg!
'Nou ja.' Meneer Kessler leek een beetje geïrriteerd door mijn gebrek aan enthousiasme. Hij pakte de teugels weer op en liet Abros doorstappen. 'Je komt maar een keer vertellen wat je hebt besloten.'
Ik hoorde Gento naar me hinniken maar ik stond nog als verdoofd op de groenstrook naast de bak. Uitgerekend in de zomervakantie zou de cursus plaatsvinden – zonder mij! Al mijn vrienden zouden meedoen terwijl ik in Frankrijk rondhing en me verveelde. Het was gewoon niet eerlijk.
Langzaam slenterde ik naar Gento's box. De ruin stond me met gespitste oren op te wachten en rekte zijn hals om met zijn neus in mijn zak rond te zoeken. Ik opende de houten staldeur en streek Gento over zijn bezwete nek.
'Ik heb niets bij me,' zei ik. 'Ach, wat zie je er toch weer uit.'
Meneer Lauterbach reed altijd laat op de avond. Als hij voor een wedstrijd trainde, liet hij Gento veel hindernissen springen. Na de training had meneer Lauterbach altijd zo'n haast, dat hij Gento niet eens meer uitreed om hem te drogen, maar hem meteen in de box zette.
'Hij wil zo snel mogelijk aanschuiven in het casino,' zei mijn vriendin Dorothee een keer stekelig, niet helemaal

onterecht. Met “casino” werd de kantine bedoeld, waar de ruiters van de manege ’s avonds graag een biertje dronken en moppen tapten. Door de hoge ramen kon je naar beneden in de binnenbak kijken en ’s zomers was er een klein terras met zicht op de buitenbak. Hier werden zowel de jaarlijkse ledenvergaderingen van de rijvereniging gehouden als ook het kerstfeest. Ook wij zaten er soms na de rijles, bladerden in de rondslingerende paardentijdschriften en gaven ons zakgeld uit aan frisdrank.

Ik beloofde Gento dat ik terug zou komen en liep de manege binnen. In de zadelkamer, die ook fungeerde als kantoor, lag het dikke inschrijfboek op het bureau. Voor de les van drie uur waren maar een paar inschrijvingen. Mijn vriendinnen Dorothee en Inga waren blijkbaar ook op het idee gekomen nog een uurtje te lessen. Oliver en Karsten, die anders altijd samen met ons reden, waren vandaag meteen na school voor twee weken met hun ouders op vakantie gegaan.

Zij hadden nog geluk, vond ik, want ik moest wel víer eindeloos lange weken naar Frankrijk. Vroeger zou ik dat heerlijk hebben gevonden, maar nu ik Gento had was de gedachte aan een scheiding van vier eindeloos lange weken bijna onverdraaglijk. Ik was veel liever thuis gebleven om samen met mijn vrienden de lieve lange dag op de manege rond te struinen. En nu zou ik ook nog de zomercursus mislopen. Het huilen stond me nader dan het lachen terwijl ik mijn naam in het boek schreef en ik ging terneergeslagen op weg naar huis.

Een voorgevoel

‘Wat kijk je somber,’ zei mijn moeder nadat ze mijn rapport had bekeken. ‘Op wiskunde na is alles toch heel erg goed?’
Ik keek haar een moment wezenloos aan. Dat rapport was ik door het vooruitzicht van wat ik allemaal zou missen helemaal vergeten. Ze ging terug naar de keuken, waar het middageten op het fornuis stond te pruttelen. Ik liep haar achterna en ging op het krukje bij het raam zitten.
‘Meneer Kessler heeft me gevraagd voor de zomercursus,’ zei ik.
‘Echt waar? Wat leuk voor je.’ Mama trok de afwasmachine open. ‘Ruim hem even voor me uit, wil je?’
Ik stond zuchtend op, haalde het schone serviesgoed en het bestek uit de machine en sorteerde alles netjes in kasten en laden. Terwijl ik zo bezig was kwam ik op een idee.
‘De cursus is de tweede helft van juli. Kan ik niet hier blijven?’
Mama trok haar wenkbrauwen op en bekeek me alsof ik mijn verstand had verloren of toch tenminste hoge koorts had.
‘Jij wilt vanwege een cursus niet mee naar Noirmoutier?’
Ik haalde mijn schouders op en knikte. ‘Op Noirmoutier zit ik toch maar doelloos op dat strand,’ antwoordde ik. ‘Doro en Inga hebben zich ook ingeschreven, misschien mogen ze dan in september al meedoen met het concours. En ik dan?’
‘Er zal heus nog wel een keer zo’n cursus worden gegeven.’

Mama keek op de keukenwekker van de magnetron.
Dat was alles wat ze te zeggen had. Onbegrijpelijk.
‘Zou je de tafel ook nog even willen dekken? Het eten is bijna klaar.’
Ik wilde protesteren, want ik had de vaatwasser immers ook al uitgeruimd, maar ik had honger. Bovendien hoopte ik stiekem dat ik mijn moeder door mijn uitzonderlijke ijver milder zou stemmen. En dat ik haar op die manier kon overhalen zonder mij naar Frankrijk te gaan.
Misschien kon ik meteen na het eten naar Dorothee gaan. Ze was mijn beste vriendin en ze woonde vlak naast ons. Stel, dat mijn ouders zich lieten vermurwen, dan kon ik vragen of ik bij haar kon logeren. Dorothees ouders zouden dat zeker goed vinden. Alleen al de gedachte aan die geweldige oplossing verdreef mijn sombere stemming.
Even voor één uur begon Alissa, onze Berner-Sennenbastaard, buiten wild te blaffen. Papa was thuis. Als lid van de provinciale staten had hij overdag de ene bespreking na de andere, zelfs in het weekend, maar als hij de kans kreeg kwam hij tussen de middag een uurtje naar huis.
‘En, hoe zijn de rapporten uitgevallen?’ zei hij toen hij binnenkwam, pakte ze van mama’s bureau en ging ermee aan tafel zitten. Hij begon met die van Florian. Mijn kleine broertje lachte trots. Voor elke tien kreeg hij vijf euro, voor een negen twee euro en voor de rest een euro. Hij had een mooi sommetje bij elkaar. Papa had trouwens verder ook geen reden tot klagen. Zelfs niet over Phils rapport. Alleen mijn vijf voor wiskunde veroorzaakte een kleine rimpel in zijn voorhoofd.

‘Nog zeven dagen en dan kunnen we welverdiend met vakantie,’ stelde hij vast en hij keek de tafel rond. ‘Een mooi vooruitzicht, vinden jullie ook niet?’
‘Ik blijf veel liever thuis,’ flapte ik eruit, waarop mijn ouders, mijn broers en mijn zusje me verbluft aanstaarden. Vier weken aan de Atlantische kust. Zwemmen. Volleyen op het strand, fietstochten maken, windsurfen, luieren, krabbetjes vangen, zonsondergangen aan zee, wat kon nog mooier zijn?
‘Lotte is gewoon niet gelukkig als ze niet naar paarden stinkt en er geen poep aan haar schoenen zit,’ schamperde Phil met volle mond.
‘Jullie snappen er niks van,’ riep ik en ik slaakte een diepe zucht. Mama had kipfilet met rijst gemaakt, een van mijn lievelingsgerechten, maar het idee dat ik mijn geliefde Gento zou moeten missen bedierf mijn eetlust. Die vier weken leken net zo lang als mijn hele leven. Als ik pech had, pikte iemand anders Gento als verzorgpaard in tijdens mijn afwezigheid. De concurrentie was groot en genadeloos. En als mijn vrienden voor de cursus zouden slagen, zouden ze na de vakantie in een hogere groep komen. Die voorsprong zou ik nooit meer inhalen.
‘Op Noirmoutier heb je ook paarden,’ merkte mama op. ‘Je bent vorige herfst geslaagd voor je ruiterpas en je mag dit jaar in de groep rijden. Dat was toch je grootste wens van de laatste paar jaar?’
‘Dat is niet hetzelfde!’ Het was belachelijk, maar ik vocht plotseling tegen mijn tranen.
‘Maar Charlotte!’ Papa schudde zijn hoofd. ‘Je ging toch

altijd zo graag naar Noirmoutier?'
'Maar toen was Gento er nog niet!'
Ik zag heus wel hoe mijn broers en zusje elkaar aankeken. Ze dachten dat ik gek geworden was, zoveel was duidelijk. Maar dat boeide me niet.
'Kan ik niet hier blijven, papa?' bedelde ik. 'Ik kan bij Dorothee logeren, ze gaan dit jaar niet weg. En het kost jou toch ook veel minder, als ik niet mee ga?'
'Vooral wat eten betreft,' lachte Phil.
Ik deed net of ik hem niet gehoord had en keek papa smekend aan. Die at onverstoorbaar verder.
'Dan pas ik op ons huis en sproei elke avond de tuin. Dan zijn de bloemen en het gazon tenminste niet zo uitgedroogd, als jullie terugkomen.'
Ik wilde zo graag thuisblijven dat ik heel even geloofde dat mijn ouders het nog goed zouden vinden ook.
'Dat heb je goed bedacht allemaal.' Papa lachte, maar zijn volgende opmerking sloeg al mijn hoop de bodem in.
'Als je achttien bent, zullen we het er nog eens over hebben. De manege loopt niet weg. Einde discussie.'

Om half drie had Cathrin opeens geen zin meer om met mij naar de manege te gaan. Daarom ging ik alleen naar Dorothee, die me al in rijbroek en met rijlaarzen aan bij de deur stond op te wachten. We slenterden in de richting van de stallen. Zelfs als we ons niet haastten was het maar drie minuten lopen. Daar waren de anderen, die veel verder weg woonden, altijd wel jaloers op.
Dorothee en ik knuffelden Gento en kletsten over de zomer-

cursus, tot meneer Sep, een van de twee paardenverzorgers, om kwart voor drie de deur van de zadelkamer opende.
Meneer Kessler schreef voor hij middagpauze ging houden in zijn woning boven het casino meestal al op wie op welk paard mocht rijden tijdens de les van die middag. Een tijdje geleden hadden Oliver en Karsten ontdekt dat je het blad van het oude bureau omhoog kon tillen en dat je dan het formulier uit de bovenste la kon vissen. Terwijl ik bij de deur op de uitkeek bleef staan, zodat we niet gesnapt konden worden, tilde Dorothee het blad omhoog en bekeek de lijst.
'Jij hebt Tanja,' fluisterde ze. 'En ik heb Douglas. Super!'
Meneer Kessler verwonderde zich er dikwijls over, dat we de goede paarden al hadden opgezadeld voor hij de namenlijst op het prikbord had gehangen, maar tot nu toe was hij niet achter de truc met het bureaublad gekomen.
Kort voor drie uur dook ook Inga op. Ze woonde in een naburig dorp en werd meestal door haar moeder met de auto gebracht, omdat ze anders met de fiets door het bos moest rijden. Meneer Kessler had Goldi aan Inga toegewezen. Hij wilde ons op onze laatste schooldag zeker een plezier doen, want we mochten allemaal ons lievelingspaard rijden.
Omdat het zulk mooi weer was zouden we buiten in de bak onze rijles krijgen, en dat was heerlijk! Ik had er altijd moeite mee om trage paarden vooruit te krijgen, maar op Tanja ging het voorbeeldig, want de merrie was ijverig en had een gevoelige mond. Ze was lang niet zo stug en afgestompt als de bruine Hanko of Brutus, die zitzak op vier benen.

Ik was bang voor Hanko en de donkerbruine Farina, want die twee konden verraderlijk en onverwachts bokken. Ik had al zo vaak onvrijwillig in het zand gebeten, omdat ze het plotseling in hun hoofd kregen dat hoofd tussen hun voorbenen te steken en mij eraf te gooien. Flocki kon er ook wat van, die Knabstrupper schimmelruin, met zijn onschuldige naam. Als hij geen zin had, bleef hij midden in de bak staan of ging er in razende galop vandoor.
Mijn vriendin Dorothee was veel krachtdadiger dan ik. Ze was niet bang de rijzweep te gebruiken om een paard haar wil op te leggen. Daar stond tegenover dat ik vaak de nieuwe manegepaarden mocht rijden, omdat meneer Kessler vond dat ik een fijne hand had en licht in het zadel zat. Als ze nieuw waren, waren die paarden nog gemakkelijk te rijden, maar na een tijdje stompten ze af of ontwikkelden onvoorspelbare trekjes die mij angst aanjoegen. Daarom was het ook altijd mijn droom geweest een eigen paard te hebben. Een paard, alleen van mij.
Papa lachte altijd als ik weer eens over mijn grote wens begon en wuifde die weg.
'Bewijs eerst maar eens dat het jou echt ernst is met de paarden,' zei hij altijd. Waarna hij me genadeloos herinnerde aan wat ik allemaal was begonnen zonder het tot een goed einde te brengen: judo, pianospelen, basketbal, turnen... Hij begreep gewoon niet dat het met paarden iets heel anders was. Maar ik was vastbesloten me te bewijzen. Sinds ik Gento verzorgde, beperkte mijn grote droom zich tot de wens hem op een goede dag te mogen rijden. Alleen al daarom moest ik een betere ruiter worden, al vroeg ik me

af hoe ik dat met één zielig uurtje les per week zou moeten klaarspelen.
De vorige herfst had ik ondanks alles toch mijn ruiterpas verworven en mocht ik met de springlessen meedoen. Mijn ouders betaalden één uur in de week, dat was al duur genoeg. Met Dorothee ging het al net zo. Om nog een uur extra te verdienen werkten we op de manege. We laadden hooi en stro van de wagens af en sleepten de zware balen vervolgens over de stoffige vloer tot onze rug er bijna van brak en onze armen twee keer zo lang leken. We veegden de vloer, poetsten de zadels van de manegepaarden en trokken ons niets aan van het gezeur thuis over de vuile kleren. Die tweede rijles per week was alle stress dubbel en dwars waard.

Na de les gaf ik Tanja over aan de berijdster voor het volgende uur en haalde ik Gento uit zijn box. Ik zette hem in de schaduw van de grote kastanjeboom en begon zijn van zweet verkleefde vacht weer te poetsen tot hij supermooi glansde. Dorothee en Inga kwamen op een bankje bij me zitten.
'Echt jammer dat je niet met de cursus mee kunt doen,' zei Dorothee.
Jammer? Een RAMP was het. Ik vond het super oneerlijk! Diep van binnen hoopte ik dat Dorothee en Inga uit solidariteit ook niet mee zouden doen, maar daarin had ik me vergist.
'Het wordt hartstikke leuk,' zei Inga. 'Elke morgen en elke middag les! En drie keer in de week springen en theorie.'

Ik zag heus wel hoe ze Dorothee een duwtje gaf met haar elleboog. Ik beet op mijn lip en voelde me compleet buitengesloten. Terwijl mijn beste vriendinnen het er over hadden hoe het op de cursus zou zijn en welk paard ze zouden rijden, kon ik wel huilen van woede en teleurstelling.
'Hé, daar heb je Dana en Susanne.' Inga sprong op. 'Weten die al van de cursus?'
Ze liep weg en trok Dorothee met zich mee. Ik bleef alleen met Gento achter en vocht tegen de tranen. Die kwamen niet alleen door die cursus die ik zou missen, nee. Veel erger was het gevoel dat mijn vriendinnen mij in de steek lieten. Ik wist dat Inga en Dorothee jaloers op me waren omdat ik Gento mocht verzorgen en ook nog de sleutel van de zadelkamer had gekregen, hoewel ze dat niet hadden toegegeven. Was dit hun wraak? Nee, zo mocht ik niet denken.
'Hallo Charlotte.' Isa bleef met de bruine volbloedruin Natimo aan de teugel naast me staan en wierp een keurende blik op Gento. 'Nou, die ziet er echt prachtig uit. Het lijkt wel of hij in de olie staat.'
Ze was al achttien en ongetwijfeld een van de beste amazones van onze rijvereniging. Met haar eigen paarden Natimo en Heide kwam ze uit in het Hessisch C-kader en reed succesvol dressuur tot en met klasse S. Toch was ze niet verwaand maar juist erg aardig, ook tegen ons, de jonkies van de manege. Normaal gesproken zou ik waanzinnig trots geweest zijn op haar compliment, maar nu deed het me niets.
'Dank je,' zei ik en ik hoopte maar dat zij niet óók zou beginnen over die stomme cursus, waarop ik mij toch niet kon

verheugen. Ze merkte wel dat ik niet zo goed gehumeurd was, wenste me nog veel plezier en reed Natimo naar de buitenbak.

Dorothee, Inga en ik brachten de hele middag in de manege door. Op een gegeven moment begon het thema "zomercursus" mijn vriendinnen blijkbaar te vervelen. Ze kwamen bij me zitten op een bank naast de buitenbak. We zagen hoe Isa gecompliceerde figuren als galopwisselingen en pirouettes oefende. Daarbij stelden we ons voor de duizendste keer voor hoe het zou zijn om een eigen paard te bezitten. We wisten precies hoe ons droompaard eruit zou moeten zien. Wat mij betreft benaderde Gento het ideaal.
Om zeven uur werd Inga door haar moeder opgehaald en Dorothee en ik wilden net naar huis gaan toen ik meneer Lauterbach, samen met een jonge man gekleed in rijbroek met chaps, aan zag komen. Ze gingen Gento's box binnen en ik ging achter ze aan. Ergens vertrouwde ik het niet.
'Dit jaar heb ik al zes winstpunten behaald met springen,' hoorde ik meneer Lauterbach zeggen. 'En in categorie L heb ik al tweemaal gewonnen. Hij weigert nooit een opdracht. Hij springt altijd en vanuit elke hoek.'
'Hallo,' zei ik schuchter. Ze mochten niet denken dat ik ze stiekem stond af te luisteren. Maar het beviel me niks hoe die man in de box Gento bekeek.
'Hallo Charlotte,' zo groette mij de bezitter van *mijn* paard. 'Je hebt Gento weer glanzend mooi gepolitoerd.'
Meneer Lauterbach lachte een beetje te hard, en mij bekroop weer het gevoel dat ik die man niet mocht. Nooit

had hij eens een appel of een wortel bij zich voor zijn paard en hij zette het zelfs na een inspannende wedstrijd onverzorgd terug in de stal. Nu graaide hij zijn portemonnee uit zijn broekzak en haalde er iets uit.
'Hier Charlotte.' Hij gaf me een biljet van twintig euro. 'Je hebt toch vakantie? Dan kun je vast wel een extraatje gebruiken.'
'Maar… maar… dat is toch niet nodig,' stotterde ik verlegen. 'Ik doe het toch graag.'
'Nee, nee, nee, je hebt het echt verdiend.' Meneer Lauterbach drukte me het biljet in de hand en klopte me overdreven vriendschappelijk op mijn rug. Anders was hij nooit zo aardig. Hij deed Gento het halster om en haalde hem uit zijn box. De jonge man monsterde het paard.
'Hoe krijg je hem zo mooi glanzend?' vroeg hij mij.
'Ik poets hem elke dag,' antwoordde ik. 'En ik doe wel eens een scheutje zonnebloemolie over zijn wortels.' De twee mannen lachten. Had ik iets doms gezegd?
'Nou, dan zullen we hem maar eens opzadelen.' Meneer Lauterbach ging de manege in om het zadeltuig te halen.
'Dus jij verzorgt Gento.' De man betastte Gento's hals. 'Hoe is hij in de omgang?'
'Hij is het liefste paard ter wereld,' zei ik vol overtuiging. 'Hij schrikt nergens van en hij wil altijd knuffelen. Hij is ook niet vervelend of zo en je kunt hem aan het halster laten grazen.'
'Dat is dan prima.' De man knikte tevreden.
Meneer Lauterbach kwam terug en begon Gento te zadelen. Maar tot mijn verwondering steeg niet hij, maar de jonge

man op en reed naar de buitenbak. Ik ging naar Dorothee die aan de rand van de bak op een aanbindbalk was gaan zitten.
'Wie is dat?' vroeg ze.
'Geen idee.' Ik verloor de man en Gento geen seconde uit het oog. 'Hij vroeg me van alles. Hoe ik het voor elkaar krijg dat Gento zo mooi glanst en hoe hij in de omgang is...' Ik verstomde.
Een poosje keken we zwijgend toe. De jonge man reed goed. Meneer Lauterbach begon de hindernissen in de bak lager te zetten. Hij praatte met de man, die met Gento ronddraafde en galoppeerde.
'Lotte,' zei Dorothee zachtjes, 'ik wil je niet bang maken maar het is net of die man bezig is Gento... uit te proberen.'
'Uitproberen?' Ik snapte niet wat ze bedoelde. 'Waarvoor dan?'
'Nou ja.' Dorothee keek me nadenkend aan. 'Misschien wil meneer Lauterbach Gento verkopen.'
Gento verkopen? Ik werd van schrik eerst warm en toen ijskoud. Nee, dat was onmogelijk! Waarom zou meneer Lauterbach zoiets doen? Hij had die man immers een paar minuten geleden nog zo trots verteld hoeveel prijzen Gento al had gewonnen.
Maar plotseling hing er een donkere schaduw over de mooie zonnige avond op de laatste schooldag voor de vakantie. Ik durfde nauwelijks na te denken over wat Dorothee had gezegd. Wat erg, wat onvoorstelbaar verschrikkelijk, als dat zou gebeuren! Somber keek ik toe, hoe de man met Gento over een paar lage hindernissen sprong.

De bruine ruin nam moeiteloos stijlsprongen, oxers en de dubbele combinatie. Meneer Lauterbach verhoogde de hindernissen en grijnsde tevreden.
'Hopelijk smijt Gento die kerel in de modder,' mompelde ik, maar zoiets gebeurde echt niet. Gento sprong behendig en foutloos, tot de man in stap overging en het paard op de hals klopte. Hij bleef naast meneer Lauterbach staan. Maar hoe we het ook probeerden, we konden niet verstaan waarover ze spraken.
'Kom.' Dorothee gleed van de balk. 'Laten we maar gaan. Het is al bijna half acht en ik wil niet meteen al aan het begin van de vakantie op mijn kop krijgen.'
Ik wierp Gento nog een verlangende blik toe en ging toen ook met een zwaar gemoed op weg naar huis.
Thuis vochten Florian en Cathrin om de beste stoel voor de televisie. Ik trok mijn laarzen uit en wilde net naar boven naar mijn eigen kamer gaan, toen mama binnenkwam. Ze had zo te zien in de tuin gewerkt, dat vond ze leuk om te doen. Ze kon urenlang in bloembedden staan schoffelen, rozen snoeien of haar tomatenplanten dieven. In haar ene hand droeg ze een schaaltje met versgeplukte rode bessen, in de andere een paar rubberhandschoenen.
'En, hoe was het vandaag op de manege?' Mama liep langs me heen naar de keuken en zette het schaaltje met bessen in de gootsteen. 'Welk paard heb je gereden?'
'Eh... wat?' Ik staarde haar verward aan en moest echt een ogenblik nadenken voor me weer inviel dat ik Tanja gereden had.
'Is er iets?' vroeg mama en ze keek me onderzoekend aan.

‘Er is een man op Gento komen rijden.’ Ik durfde mijn vreselijke vermoeden bijna niet uit te spreken. ‘Hij heeft met hem gesprongen. Dorothee denkt dat meneer Lauterbach hem misschien… wil verkopen.’
‘Hoe komt ze daar nou bij.’
‘Het was zo raar allemaal.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Ze hadden het over de wedstrijden en over welke prijzen Gento dit jaar allemaal heeft gewonnen. En die man was me aan het uithoren over Gento.’
‘Tja.’ Mama opende de koelkast en pakte er een groot pak kwark uit, daarna begon ze de bessen te ritsen. ‘Gento is nu eenmaal niet jouw paard. Je zult het geduldig moeten afwachten. Weet je nog hoe verdrietig je was toen Arabella werd verkocht?’
‘Maar dat was heel iets anders!’ antwoordde ik heftig. ‘Arabella was een gewoon manegepaard. Gento is… hij… hij is…’
Ik stokte. Hoe kon ik mijn moeder uitleggen dat Gento gewoon *alles* was voor mij?
‘Maak je nu maar geen zorgen. Tot nu toe is het alleen nog maar een vermoeden,’ zei mama. Ze was met haar gedachten al lang weer ergens anders. ‘Wil je een bakje kwark met bessen uit de tuin?’
‘Ik heb geen honger.’ Ik draaide me gefrustreerd om en ging de trap op. Ik had me zo op de zomer met Gento verheugd. En nu opeens moest ik vrezen hem te verliezen.

Niet zonder Gento

In de zomervakantie werd er 's middags geen les gegeven, daarom had ik me voor de ochtendles van negen uur opgegeven. Papa en mama hadden me beloofd dat ik, tot we naar Frankrijk zouden vertrekken, elke dag mocht rijden. Er waren een paar dagen verstreken sinds de onbekende man op Gento gereden had, en gaandeweg kwam ik tot de conclusie dat Dorothee zich vergist moest hebben. Meneer Lauterbach had gewoon even een kennis op zijn paard laten rijden, dat was alles.

Gento hinnikte ook deze ochtend, toen hij me het pad op zag komen. Ik ging naar hem toe en gaf hem een appel.

'Had ik maar veel geld, dan zou ik je meteen kopen,' zei ik tegen de bruine ruin, die genoeglijk op zijn appel kauwde en daarbij mijn T-shirt vol lebberde. Ik had dat nu wel gezegd, maar waarom zou ik het meneer Lauterbach niet gewoon vragen? Misschien was de drieduizend euro die op mijn spaarrekening stond wel genoeg.

In het bos achter de stal kwetterden de vogels in de bomen. Zo nu en dan kwamen er wandelaars met een hond of vroege joggers op het bospad achter Gento's box voorbij. Sep en Patrick, de vaste krachten van de manege, kiepten zoals elke morgen de een na de andere kruiwagen met dampende paardenvijgen leeg op de mesthoop. De twee stalkatten lagen lui in de stralende zon. Het beloofde een heerlijke zomerdag te worden.

Ik knuffelde Gento en bedacht hoe ik het gesprek met

meneer Lauterbach zou aanpakken. Daardoor merkte ik meneer Kessler pas op toen hij om de mesthoop heen naar me toekwam en voor me bleef staan.
'Goeiemorgen Charlotte,' zei hij.
'Hallo meneer Kessler,' zei ik verrast en ik liet Gento's halster los.
De instructeur lachte niet en deed een beetje vreemd. Mijn hart begon te kloppen. Opeens was dat akelige voorgevoel, veroorzaakt door Dorothees woorden, er weer. Gento stootte me aan, maar ik lette niet op hem. Mijn blik was als gehypnotiseerd gericht op het gezicht van de instructeur, die normaal gesproken nooit helemaal door de tuin en om de mesthoop heengelopen zou zijn om mij bij de staldeur goedemorgen te wensen.
'Ehhh… Lotte,' begon meneer Kessler en hij staarde naar de neuzen van zijn glimmende rijlaarzen. 'Meneer Lauterbach heeft zeker al met je gesproken?'
'Nee.' Ik voelde hoe de tranen in mijn ogen sprongen. 'Hoezo?'
Dorothee had gelijk gehad, en ik, stomme ezel die ik was, had die vent nog uitvoerig staan vertellen wat voor een geweldig paard Gento was.
'Dat is ook wat.' Meneer Kessler kuchte. 'Per slot van rekening zorg je toch al een hele tijd voortreffelijk voor zijn paard. Nou ja, om een lang verhaal kort te maken… Meneer Lauterbach heeft Gento verkocht. Hij heeft het zo druk met zijn zaak, dat hij geen tijd overhoudt om te rijden.'
Gento was verkocht. Het was nu niet langer een vermoeden, maar een feit.